

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
9.K.34.621/2015/15.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Péteri Ügyvédi Iroda (**cím.**; eljáró ügyvéd: dr. Bíró Csaba) által képviselt **felperes neve** (tartózkodási helye: **cím**) a dr. Konyhás Szilvia jogtanácsos által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (**cím.**) alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság az alperes 2015. szeptember 30. napján kelt 106-Ké-55173/5/2015. számú határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezi és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30 000 (harmincezer) forint perköltséget.

A le nem rótt 30 000 (harmincezer) forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú hatóságként eljáró Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatóság a 2015. július 22. napján kelt 106-1-931/25/2015-Ké. számú határozatával a felperessel szemben a 2015. március 10. napján kelt 106-1-931/13/2015-Ké. számú határozattal elrendelt idegenrendészeti kiutasítás, valamint beutazási és tartózkodási tilalom fenntartásáról rendelkezett.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2015. szeptember 30. napján kelt 106-Ké-55173/5/2015. számú határozatával a fellebbezést elutasította és az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Döntésének indokolásában a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény (a továbbiakban: Szmvtv.) 33. § (2) bekezdés a) pontjára, 47/B. §-ára, illetve az Szmvtv. végrehajtására kiadott 113/2007. (V. 24.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 51/A. § (4) bekezdésére hivatkozott. Rögzítette, hogy a felperessel szemben az idegenrendészeti hatóság 2015. március 10-én a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény 43. § (2) bekezdés b) pontja alapján kiutasítást, valamint beutazási és tartózkodási tilalmat rendelt el, mely közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a felperes által kezdeményezett peres eljárás jogerősen megszüntetésre került. Időközben a felperes ... állampolgár házastársára tekintettel tartózkodási kártya iránti kérelmet terjesztett elő, melynek folytán az elsőfokú hatóság megindította az idegenrendészeti kiutasítás, valamint beutazási és tartózkodási tilalom felülvizsgálatára irányuló eljárást, és fellebbezéssel támadott döntésében annak fenntartásáról rendelkezett. Az alperes rámutatott arra, hogy az elsőfokú eljárásban sor került a felperes, illetve házastársa személyes meghallgatására, továbbá a hatóság helyszíni ellenőrzést is lefolytatott a felperes bejelentett magyarországi tartózkodási helyén. Ezen bizonyítási eljárások eredményeként megállapítást nyert,

hogy a felperes, illetve házastársa személyes meghallgatásuk során jelentősen eltérő tartalmú nyilatkozatokat adtak, a felperes nyilatkozatainak tartalma eltért továbbá az ügyében korábban, 2015. március 10-én tartott személyes meghallgatása során adott saját nyilatkozatában foglaltaktól is. A felperes szavahihetősége tekintetében az alperes kiemelte, hogy a 2015. március 10-én tartott meghallgatása alkalmával nem hozta a hatóság tudomására azt, hogy ...-ban az ... külképviseleten útlevél kiállítását kérelmezte, melynek eredményeként 2015. február 16-án ... Nagykövetsége útlevelet állított ki számára; ezzel ellentétben a felperes meghallgatása során akként nyilatkozott, hogy illegális beutazását követően útlevéllel nem rendelkezett. Az erre irányuló kérdés ellenére sem számolt be továbbá arról, hogy 2006-ban már a ... hatóságok által is kiutasításra került, e tényt csak 2015. július 20-án közölte a magyar hatósággal.

Az alperes kifejtette, hogy a felperes az ... állampolgárral fennálló házastársi kapcsolatát a tartózkodási jog megszerzése érdekében létesítette, miután 2015. március 10-én az Európai Unió tagállamai területén történt 9 éves illegális tartózkodást követően a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság permegszüntető végzésével zárult eljárásban Magyarország és az Európai Unió tagállamai területének elhagyására kötelező döntés (idegenrendészet kiutasítás) meghozatalára került sor vele szemben. Rögzítette, hogy nem életszerű, hogy valódi életközösségben az ... állampolgár nem tudja, hogy házastársa 2011-ben milyen célból érkezett Magyarországra, az utóbbi években hova utazott és kikkel, illetve milyen célból, nem ismeri házastársa kelési szokásait, nincs tisztában azzal, hogy az Európai Unió területén 9 éve illegálisan tartózkodó házastársának mely tagállamokban milyen idegenrendészeti vagy menekültügyi eljárásai voltak, azok milyen eredménnyel zárultak. Valódi életközösség esetében nem életszerű az sem, hogy a felek nem egyező módon számolnak be a meghallgatást két hónappal megelőző családi esemény (a feleség születésnapja) tekintetében arról, hogy a feleséget a férj milyen ajándékkal lepte meg, továbbá nem tudnak egybehangzóan nyilatkozni arról sem, hogy a felperes pontosan mikor és hány alkalommal találkozott felesége szüleivel. Nem támasztja alá a valódi életközösséget, hogy az ... állampolgár a nyár hónapjait ...-ban férjétől távol tölti és több hónap alatt egy alkalommal sem látogatja meg otthonukban házastársát, kizárólag a hivatalos eljárásban eszközölt, 2015. július 20-i személyes meghallgatás céljából utazik Magyarországra. Az alperes megjegyezte, hogy a felek közötti együttélést ugyan valószínűsíti a jogorvoslati eljárásban bejelentett lakcímen lefolytatott helyszíni ellenőrzés eredménye, a fent ismertetett megállapításokból következően azonban tényleges és valós házassági életközösség fennállása a felek között nem valószínűsíthető; a felperes és házastársa között tehát nem áll fenn valós lelki-érzelmi kötődés, családi életközösségük csupán formális. A felperes egyéni körülményeiben ezért nem állt be olyan lényegi változás, amely alapján a vele szemben elrendelt kiutasítás, valamint beutazási és tartózkodási tilalom fenntartása a család egységének sérelmével járna. Hangsúlyozta, hogy a felperesnek **...-ban** élnek a családtagjai, így hazatérése esetén ott szoros családi kapcsolatokkal rendelkezik.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alperes kiemelte, hogy a felperes 2006-ban embercsempész segítségével érkezett az Európai Unió tagállamainak területére, beutazásra és tartózkodásra jogosító okmányok nélkül, kizárólag egy más személy nevét és adatait tartalmazó hamis ... útlevél birtokában. Illegális beutazását követően 9 éven keresztül tartózkodott a tagállamok területén, ...-ban és Magyarországon is menekültkérelmet terjesztett elő, melyek elutasításra kerültek. 2011. óta történő magyarországi tartózkodása során a felperes közokirat-hamisítás büntette miatt indult büntetőeljárásban öt hónapot büntetés-végrehajtási intézetben töltött, elmondása szerint munkavállalásra jogosító engedély nélkül keresőtevékenységet folytat, az Európai Unió területét önkéntesen nem hajlandó elhagyni, Magyarországon szeretne maradni. Mindezek alapján megállapítható, hogy a felperes az Európai Unió tagállamai területén és magyarországi tartózkodása során hamis ... útlevél birtokában tartásával, megalapozatlan menekültkénti elismerés iránti kérelmek előterjesztésével, a hatóságok félrevezetése érdekében ellentmondó nyilatkozatok megtételével minden eszközt felhasznált annak érdekében, hogy Magyarországon maradhasson a vele szemben

elrendelt, jogerőssé és végrehajthatóvá vált kiutasítás ellenére. A felperes továbbá keresőtevékenység folytatására jogszerűen nem jogosult, ennek ellenére állítása szerint munkát végez Magyarországon. A fentiekből következik, hogy a felperes folyamatos és tudatos jogsértő, közrendet sértő magatartásával szemben arányos joghátrány az idegenrendészeti kiutasítás, valamint a beutazási és tartózkodási tilalom fenntartása.

Az alperes hangsúlyozta, hogy az eljárásnak nem képezi tárgyát a korábbi jogerős idegenrendészeti kiutasítást, valamint beutazási és tartózkodási tilalmat elrendelő 106-1-931/13/2015-Ké. számú határozat megváltoztatása, avagy a beutazási és tartózkodási tilalom mérséklése, törlése; ez a döntés ugyanis a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. július 24. napján kelt 11.K.31.629/2015/6-II. számú permegszüntető végzésével jogerőssé és végrehajthatóvá vált.

A felperes keresetet terjesztett elő a jogerős határozat ellen, melyben annak hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését, valamint perköltsége megtérítését kérte. Álláspontja szerint a támadott döntés sérti a közigazgatási hatósági eljárási és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 72. § (1) bekezdés eb)-ec) alpontjait, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B. §-át, valamint az Szmtv. 33. §-át, 47/B. §-át és a Vhr. 51/A. §-át.

Sérelmezte, hogy a határozat nem tartalmaz valódi indokolást az Szmtv. 33. §-ára vonatkozóan, nem jelöli meg, hogy a felperes pontosan mely magatartása minősül folyamatos és tudatos jogsértő, közrendet sértő magatartásnak. Úgy vélte, a hatóság vizsgálatának arra kellett volna irányulnia, hogy a megváltozott körülmények között, vagyis az EGT állampolgárral történt házasságkötéssel előidézett családtagi mivolt mellett továbbra is arányos joghátrány-e tartózkodási jogának súlyos korlátozása, amely kapcsolódik személyes és jelenleg is fennálló vagy várható magatartásához, ami valódi, közvetlen és súlyos veszélyt jelent a közrendre, a közbiztonságra, a nemzetbiztonságra vagy a közegészségügyre; ennek elemzése, indokolása azonban egyáltalán nem történt meg. A hatóság azt sem vizsgálta továbbá, hogy a fenntartott kiutasítás és beutazási és tartózkodási tilalom miatt arányos szankció a felperes magatartása alapján, a döntés indokolása ennek vizsgálatát és a vizsgálat szempontjait nem tartalmazza. Különösen visszásnak tartotta a határozat azon megállapításait, miszerint nem áll fenn valós lelki kötődés, a családi életközösség csupán formális, illetve hogy családi kapcsolatára csupán a tartózkodási jog megszerzése érdekében hivatkozik; véleménye szerint ezen megállapítások megtételére az eljáró hatóságnak nincs hatásköre. Hangsúlyozta, hogy ebben a kérdéskörben - amellett, hogy iratellenes és megkérdőjelezhető megállapításokat tartalmaz a határozat - a per alapjául szolgáló eljárással párhuzamosan folyamatban volt a tartózkodási kártya kiállítás iránti kérelem folytán megindult eljárás is, keresettel támadott döntését azonban a hatóság az ebben a kérdéskörben döntő határozat bevétele nélkül hozta meg.

Előkészítő iratában a felperes hivatkozott arra is, hogy a kiutasítás fenntartása és végrehajtása súlyosan sértene az Szmtv. 33. §-ának alapjául szolgáló uniós jogot, különösen a 2004/38/EK irányelvet, ellentétes lenne továbbá az uniós jog Európai Unió Bírósága általi jogértelmezésével is. Álláspontjának alátámasztásaként az Európai Unió Bíróságának joggyakorlatára hivatkozott, és több eseti döntést is felhívott az Emberi Jogok Európai Bíróságának Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. cikkét értelmező joggyakorlatából, valamint hivatkozott az Alaptörvény Alapvetés L) cikk (1) és (2) bekezdéseire, VI. és XVI. cikkeire. Hangsúlyozta továbbá, hogy a Kúria Idegenrendészeti Joggyakorlat-elemző Csoportjának Összefoglaló Véleményében kifejtésre került, hogy bármilyen közös érzelmi-gazdasági kapcsolat fennálltának megállapítása esetén mellékes az, hogy a felek a házasságkötéssel egyúttal legalizálni is kívánták a tartózkodást. Indítványozta a felperes személyes meghallgatását, illetve a feleségének tanúkénti kihallgatását.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Fenntartotta a határozatában foglaltakat, álláspontja szerint megalapozott és jogszerű döntést hozott

az ügyben. Hangsúlyozta, hogy az Szmtv. 47/B. §-a alapján a kiutasítás, valamint a beutazási és tartózkodási tilalom felülvizsgálata megelőzi a tartózkodási jogot igazoló okmány kiállítására irányuló eljárásban való döntést. Hivatkozott a Kúria Idegenrendészeti Joggyakorlat-elemző Csoportjának Összefoglaló Véleményében foglaltakra, továbbá az Európai Unió Tanácsának az érdekházasságok ellen alkalmazandó intézkedésekről szóló 97/C/382/01. számú, 1997. december 4-i állásfoglalására. Úgy vélte, a lefolytatott bizonyítási eljárás során helyesen jutott arra az eredményre, hogy a felperes az ... állampolgár házastársára vonatkozóan előterjesztett tartózkodási kártya iránti kérelmével annak próbált érvényt szerezni, hogy ne kelljen Magyarország területét elhagynia, azaz ne kelljen a vele szemben elrendelt idegenrendészeti kiutasításnak eleget tennie. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítást nyert továbbá az is, hogy a felperes és felesége között nem áll fenn valós lelki-érzelmi kötődés, a családi életközösség csupán formális, és a felperes házastársi kapcsolatát a tartózkodási jog megszerzése érdekében létesítette. Mindezekre figyelemmel a felperes egyéni körülményeiben nem állt be olyan lényegi változás, amely alapján a vele szemben elrendelt idegenrendészeti kiutasítás fenntartása a család egységének aránytalan sérelmével járt volna, figyelemmel arra is, hogy a felperesnek nem kell véglegesen elhagynia az Európai Unió területét, oda vízum vagy más tartózkodásra jogosító igazolás birtokában visszatérhet. Kiemelte, hogy a közrendet elsősorban a felperes folyamatos, visszaélésszerű magatartása veszélyezteti, melynek során a felperes a hatóságot megtévesztette, eltérő tartalmú nyilatkozatokat adott, adatokat hallgatott el, 9 év illegális tartózkodás után csak most próbálja rendezni tartózkodását, hamis útlevelet használt fel, ...országi eljárásáról és ottani kiutasításáról nem valós tényeket közölt a hatósággal, nyilvánvalóan alaptalanul nyújtott be menekültkénti elismerés iránti kérelmet, továbbá ellene büntetőeljárás is folyamatban volt, Magyarországon pedig úgy folytat keresőtevékenységet, hogy erre vonatkozóan engedéllyel nem rendelkezik.

A kereset az alábbiak szerint megalapozott.

A bíróság a keresettel támadott alperesi határozatot a Ket. 109. §-a, valamint a Pp. 324. § (2) bekezdés a) pontja és 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, az általuk csatolt okirati bizonyítékok, továbbá a közigazgatási és peres iratok tartalma alapján állapította meg.

A Pp. 339. § (1) bekezdése értelmében, ha törvény ettől eltérően nem rendelkezik, a bíróság - az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével - a jogszabálysértő közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a közigazgatási határozatot hozó szervet új eljárásra kötelezi.

A Legfelsőbb Bíróság (Kúria) Közigazgatási Kollégiumának 1/2011. (V. 9.) KK véleménye szerint a fél a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozva kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Ezekben a perekben a bíróság elsősorban azt vizsgálja, hogy a határozat megfelel-e az anyagi jogszabályoknak. Önmagában eljárási jogszabálysértés miatt azonban csak akkor van helye a határozat hatályon kívül helyezésének, ha az eljárási jogszabálysértés a döntés érdemére is kihatott.

A Pp. 339/B. §-a alapján mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

Az Szmtv. 33. §-a értelmében az e törvény hatálya alá tartozó személyek beutazáshoz és tartózkodáshoz való joga az arányosság elvének betartásával és az érintettek kizárólag olyan személyes magatartása alapján korlátozható, amely valódi, közvetlen és súlyos veszélyt jelent a közrendre, a közbiztonságra, a nemzetbiztonságra vagy a közegészségügyre.

Az Szmtv. 47/B. §-a szerint a külföldiek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2001. évi XXXIX. törvény, valamint a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény alapján harmadik országbeli állampolgárokkal szemben elrendelt idegenrendészeti kiutasításokat és a kiutasító határozatok alapján a Schengeni Információs Rendszerben elhelyezett, beutazási és tartózkodási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzéseket (a továbbiakban: figyelmeztető jelzés) a harmadik országbeli családtag kiutasítása végrehajtása előtt vagy a tartózkodási jogot igazoló okmány kiállítása iránti eljárásban - a 33. §-ban foglaltakra is figyelemmel - felül kell vizsgálni. Ha a kiutasítás és a beutazási és tartózkodási tilalom, valamint a figyelmeztető jelzés fenntartása aránytalan érdeksérelemmel jár, az idegenrendészeti kiutasítás elrendeléséről hozott határozatot az eljáró hatóság törli. Az eljáró hatóság az eljárást húsz nap alatt folytatja le és határozattal dönt.

A Vhr. 51/A. § (4) bekezdése alapján az Szmtv. 47/B. §-ában meghatározott aránytalan érdeksérelem különösen akkor áll fenn, ha az idegenrendészeti kiutasítás fenntartása a kiskorú gyermek mindenekfelett álló érdekét vagy a család egységét sérti.

A bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy az alperes arra alapítottnan rendelkezett a kiutasítás, valamint a beutazási és tartózkodási tilalom fenntartásáról, hogy a felperes és felesége között nem áll fenn valós lelki és érzelmi kötődés, életközösségük csupán formális, és a felperes a házastársi kapcsolatot annak érdekében létesítette, hogy Magyarország területét ne kelljen elhagynia; ily módon pedig nem állapítható meg, hogy a felperes személyes körülményeiben olyan lényegi változás állt volna be, mely miatt az elrendelt idegenrendészeti kiutasítás, valamint beutazási és tartózkodási tilalom fenntartása a család egységének aránytalan sérelmével járna.

A fenti jogszabályhelyek egybevetése alapján a bíróság elfogadta a felperes azon hivatkozását, miszerint jelen eljárásban a hatóságnak nem a tartózkodási kártya kiállítása iránti kérelemről kellett döntés hoznia, hanem ezen kérelem elbírálását megelőzően a családtaggal szemben elrendelt kiutasítást kellett az Szmtv. 33. §-ában foglaltakra is figyelemmel felülvizsgálnia. E körben pedig vizsgálat tárgyává kellett tennie azt, hogy annak fenntartása aránytalan érdeksérelemmel jár-e a felperes számára, a család egységét aránytalanul sérti-e. Ezen jogszabályi rendelkezések nem írják elő a családi életközösség ténylegességének, a házastársak közötti érzelmi-gazdasági kapcsolat fennálltának vizsgálatát, ezzel szemben kötelezővé teszik az érintett személyes magatartásának és az az által a közrendre, közbiztonságra, nemzetbiztonságra vagy a közegészségügyre esetlegesen kiható valódi, közvetlen és súlyos veszély értékelését és annak a kiutasítás, illetve a beutazási és tartózkodási tilalom fenntartásával előidézett érdeksérelemmel való összevetését, az érdeksérelem arányosságának vizsgálatát.

A felperes keresetében helyesen mutatott rá arra, hogy a fenti szempontok szerinti vizsgálatot az idegenrendészeti hatóság nem teljesítette; annak elvégzése (az értékelt felperesi magatartások minősítése és a tartózkodási jog korlátozásában megnyilvánuló érdeksérelemmel való összevetése, az arányosság vizsgálatának szempontjai) döntéséből nem állapítható meg. A hatóság ugyan részletesen ismertette a döntés meghozatalát megelőző történeti tényállást és a felperes 9 éves illegális magyarországi tartózkodásának részleteit, valamint a felperessel szemben lefolytatott

különböző eljárások eredményeit, azonban nem mutatta be azt, hogy a felperes mely magatartását mely okból kifolyólag tartja folyamatos és tudatos jogsértő, közrendet sértő magatartásnak, illetve hogy konkrétan ezen magatartásra figyelemmel a kiutasítás, valamint a beutazási és tartózkodási tilalom fenntartása miért jelent arányos szankciót a felperest érő érdeksérelemhez (család egységének sérelme) képest. E vonatkozásban nem fogadható el az az alperesi érvelés, hogy mivel a felperes családi életközössége igazából nem valós, ezért rá nézve a tartózkodási jog korlátozásával aránytalan joghátrány nem jelentkezik, tekintettel arra, hogy a házastársi életközösség ténylegességének vizsgálata nem tárgya jelen eljárásnak. A bíróság pusztán megjegyzi, hogy ez nem jelenti azt, hogy az idegenrendészeti hatóságnak egyáltalán ne lenne hatásköre a felek közötti családi kapcsolat elemeit megvizsgálni (e körben tehát a kereset téves jogi álláspontot foglal el), azonban kétségtelen, hogy ezt a vizsgálatot nem a kiutasítás, illetve a beutazás és tartózkodási tilalom felülvizsgálata iránti eljárásban kell megtennie, figyelemmel a KGD2016. 28. és KGD2015. 150. számon közzétett döntésekben foglaltakra is.

Ahogy arra perbeli nyilatkozatában az alperes is rámutatott, a keresettel támadott határozat a felperes hatóság által visszaélésszerűnek minősített magatartásában látta a közrend veszélyeztetését. Ezzel összefüggésben a támadott döntés a különböző hatósági eljárások során tanúsított felperesi magatartást (eltérő tartalmú nyilatkozatok adását, adatok elhallgatását) róta a felperes terhére, illetve következtetést vont le abból is, hogy a felperes illegális úton, hamis útlevél birtokában érkezett az Európai Unió tagállamainak területére, mellyel kapcsolatosan büntetőeljárás lefolytatására is sor került vele szemben, továbbá értékelte azt, hogy a felperes sikertelen menedékjogi kérelmeket terjesztett elő. A felperes azonban e körben helyesen érvelt azzal, hogy egyrészt a hatóság által megjelölt magatartásait döntő többségükben a családi életközösség létesítését megelőzően tanúsította, másrészt pedig az alperes adós maradt annak kifejtésével, hogy ezen magatartások Szmtv. 33. §-ában foglaltakra figyelemmel történő értékelése milyen szempontok szerint, mely indokok mentén történt meg, és abból miként következik, hogy ezen körülményekre tekintettel valódi, közvetlen és súlyos veszély válik megállapíthatóvá a közrend szempontjából, mellyel szemben arányos szankció a tartózkodási jog korlátozása. Az alperesi határozat 7. oldalán szerepeltetett azon megjegyzés, miszerint a fentiek alapján megállapítható, hogy a külföldi folyamatos és tudatos jogsértő, közrendet sértő magatartásával szemben arányos joghátrány az idegenrendészeti kiutasítás, valamint a beutazási és tartózkodási tilalom fenntartása, a döntésben egyáltalán nem került megindokolásra, a mérlegelés szempontjai nem követhetők nyomon, ezért a felperes alappal hivatkozott a Ket. 72. § (1) bekezdés eb)-ec) alpontjainak, valamint a Pp. 339/B. §-ának a sérelmére.

A bíróság rámutat továbbá arra is, hogy pusztán a fent említett hatósági/bírósági eljárások ténye, illetve az azokban tett nyilatkozatok eltérő tartalma automatikusan nem fogadható el annak igazolásaként, hogy a felperes magatartása valódi, közvetlen és súlyos veszélyt jelent a közrendre, a Kfv.III.37.136/2014/9. számú kúriai döntés értelmében pedig a hatóság utóbb, a peres eljárásban tett nyilatkozatával már nem korrigálhatja az indokolásában nagy mértékben hiányos határozat tartalmát.

Figyelemmel arra, hogy a felperes keresetének megalapozottságát és az alperes határozatának, illetve eljárásának az ügy érdemére is kiható jogszabálysértő jellegét a bíróság a fentebb kifejtettek szerint, a rendelkezésre álló adatok alapján egyértelműen meg tudta állapítani, továbbá, mivel jelen pernek nem képezte tárgyát a házastársak közötti kapcsolat vizsgálata, a bíróság a felperes személyes meghallgatását, illetve feleségének tanúkenti kihallgatását a perben mellőzte.

A bíróság rámutat arra, hogy a felperes a 2004/38/EK irányelv rendelkezéseinek, valamint az Alaptörvény Alapvetés L) cikk (1) és (2) bekezdéseinek, illetve VI. és XVI. cikkeinek sérelmére

már a kereset megindítására nyitva álló 30 napos határidő letelte után hivatkozott, így ezen újként megjelölt jogszabálysértések tekintetében a bíróság megállapította, hogy a felperes a Pp. 335/A. §-ában foglalt tiltott keresetkiterjesztést valósított meg, mely okból az e körben előadott hivatkozásokat nem vizsgálta. Megjegyzi ugyanakkor azt, hogy az alkalmazandó jogszabály alaptörvény-ellenességét a bíróság hivatalból nem észlelte, ezért az Alkotmánybíróság eljárását a per során nem kezdeményezte.

Az Európai Unió Bírósága, illetve az Emberi Jogok Európai Bírósága joggyakorlatára való hivatkozással összefüggésben a bíróság rögzíti, hogy döntésének meghozatala során azok figyelembevétele mellett járt el, és azokkal is tekintettel állapította meg, hogy az alperesi határozat a döntés indokolásának fentebb részletezett hiányosságai miatt az ügy érdemére is kihatóan jogszabálysértő.

A bíróság megállapította ugyanakkor, hogy a felperes tévesen hivatkozott jogszabálysértésként arra, hogy a hatóság a tartózkodási kártya iránti kérelem ügyében hozott döntést nem várta be a perben támadott határozata meghozatalát megelőzően, tekintettel arra, hogy a két eljárás közül a kiutasítás felülvizsgálatára irányuló eljárás képezi előkérdését a tartózkodási kártya kiállítása iránti kérelem folytán megindult eljárásnak, és nem pedig fordítva.

A fent kifejtettekre figyelemmel a bíróság megállapította, hogy az alperes az ügy érdemére kiható eljárásjogi szabálysértés mellett hozta meg keresettel támadott döntését, mely okból az érdemi felülbírálatra alkalmatlan. A bíróság ezért a határozatot az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte.

A megismételt eljárásban az elsőfokú hatóságnak a bíróság ítéletében foglaltakra figyelemmel azt kell megvizsgálnia és döntésében részletesen - a mérlegelési szempontokat is szerepeltetve - megindokolnia, hogy a felperes részéről megállapítható-e valamely olyan személyes magatartás, mely valódi, közvetlen és súlyos veszélyt jelent a közrendre, a közbiztonságra, a nemzetbiztonságra, vagy a közegészségügyre. Ha igen, ez konkrétan miben nyilvánul meg és mely okból jelent a fentebb meghatározottak szerinti veszélyhelyzetet; erre figyelemmel indokolt-e a kiutasítás, illetve a beutazási és tartózkodási tilalom fenntartása, amennyiben igen, pontosan miért, és az miért jelent arányos szankciót a család egységére nézve, illetve a felperes számára miért nem jár aránytalan érdeksérelemmel.

A bíróság az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes felperes perköltségének megtérítésére, melynek mértékét a Pp. 75. § (1) és (2) bekezdéseire, valamint 79. § (1) bekezdésére és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra figyelemmel állapította meg, tekintetbe véve az ügy bonyolultságát, a felperesi ügyvéd által előterjesztett beadványok elkészítésének idő- és munkai igényét, valamint a perben tartott tárgyalások számát.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 43. § (3) bekezdésében meghatározott összegű kereseti illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt személyes illetékmentességére tekintettel a bírósági eljárásban a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam terhén marad.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2016. év március hó 4. napján

dr. Antal Regina s. k.
bíró

A kiadmány hitelül: